

ПРЕДРАГ БЈЕЛОШЕВИЋ

ПРЕД НОВИ ПОЧЕТАК

1. (ПРЕД НОВИ ПОЧЕТАК)

Омча круга се затвара. Као из прстегнуте плаве кравате.
Искачу вратови и буљаве очи. На небеску сцену. У жељи
да виде. Какав-такав излаз. Из тачке која спаја наш биједни
крај. Са њеним блиставим почетком. Кад успостављали смо.
Шизофрену дијагнозу времену. И пуних уста прождирали.
Умирујуће медикаменте. Да бисмо себе у себи пребољели.

И онда алхемичар – Свевишњи. У пресудном часу. Зналац.
Баца нам. Као и нашим прецима некад. Сачуваним у миту.
Оне исте појасеве за спасавање. Од ултимативних ријечи:
Бијти или не бијти – Суза или смијех – Исџина или тријех!

За које се хватасмо. Једнако са нашим избором одважним.
Док у себе не допловисмо. Увјерени напокон. Да смо Сад
своји на своме. Заштићени Њиме. Који ће нас бранити. И кад
се круг нови отвори. Из нас. А проговори. Васељенска драма.

2. (ПОКУШАЈ НЕМОГУЋЕГ)

Како покренути то стање из себе. Кад све те пријечи.
А хтио би јер знаш да можеш. Досегнути нови смисао.

Истих изговорених ријечи. Давно. Некад. Кад мислио си.
Усредсређено на мету што узмиче. Пјесничком гласу и
судби. Све пјевајући без задршке. Гласом искона. Све
милујући звијезде. И воду која тече. Испрану ко вријеме.
Што боре своје препознаје. На твом лицу. И бат корака
све тиших. С којима на пут си кренуо. У даљину. Само
себи знану. Пахуљу астралну. По топлој прољећној киши.

3.
(ИЗ ТВОГ УГЛА)

Из твог угла. Ствари изгледају сасвим другачије.
Тебе нема. Тамо гдје говоре да јеси. Али ни њих
у теби. Који мисле да јесу. Запосјели одлучујуће.
У самом срцу мјесто. Пиједестал сна свемогућег.

Из ког се управља свијетом наде. И уздиже. И пада.
Као Икар. Од сунца ил себе самог спржен. На радост
френтичне гомиле. Која неизмјерно воли. Свој род.
Да држи под контролом. Па и тебе ништавног летача.
Који би несвјесно могао. У сан одлетјети. Заведен. Тим.
Нечим. Из претпотопског јата. Не видјевши више. Како
ти машу. Уздигнуте руке браће твоје. Са Голготе. Што
кличу. Теби. Заведеном свјетлошћу. Недосегнутих ријечи.

4.
(У БИТИ, БИТИ ИЛИ НЕ БИТИ)

Видјех само једног што умакао је. Свима. Сад.
У свом погледу живи. Заузет. И за смисао ријечи.
Блебетањем и мукањем враћа се праизворима.

Само га вода каткад. Кад загргољи. Прене. Ко слап
живаца. Крхких. Што распрше се величанствено.
Дугиним бојама у зјене. И немушто у трену истине голе.

Која се ко пошаст још не смије рећи. Из дубине бића.
Огласи криком. Кидајућ утробе своје. Вјековне стеге.

5.
(НЕСИТ)

И на помисао човјек се згрози. Ништа страшније.
Ништа опасније. Од Ништа које надлази. Са свих
страна. Из невиди. Из таме. Из свјетлости. Из тебе
самога. И узима. Без гласа. У име живота ил смрти.
Ждерућ и љубећ истовремено. Све. У виду пахуља.
Што слуте на једноличне љепоте биједу. Као након
идиле. У топлом дому. Кад димну омчу од згаслих
ријечи на ватри. Вјетар. Кроз узан димњак. Врати.
Са говором брбљивих сврака. И хорским зујем крила
истомишљеника. Што трбух пун славе. Изнад удова
распетих светаца. На дневном жртвенику. Због борбе
тврдокорне. За јуче и сутра. А не за Ја и Сад. О којим
Несит брине. Долазећи ниоткуд. Ничим изазван. И
стреса се од узбуђења. Поред нас и у нама. Ореол сна
кидајућ. Од душе. И лица Господа Бога. Испреденог.

6.
(ПРЕД СУЗОМ НОВОГ СМИСЛА)

Није крај. Суза васељене се довољно споро истеже.
Низ лице вјечности. Само да бисмо ми смртни могли.
Још милион година. Љубити или плакати. У себи. И
заједно са другима. Увјерени да и мрак има. Прелијепу
своју боју. И да сваки немушти глас у њему. Божанску
призива моћ летећег звучног јастука. Испуњеног надом.
У остварење снова. Раснутак у нама. Мислећег дана у
најави. Што ће већ сутра. Са врха пирамиде спознаје.
Покренути лавину. Рјечите звјездане прашине. Која ће
процвјетати ко небески божур значењима новог смисла.

7.
(ВЈЕРУЈУ)

Боже. Како је било лијепо. Не вјеровати у себе.
Ићи као овца путевима твојим крвавим и блејати.
Зид могућности. С поносом јуначким прескакати.
И вјеровати. Само у тебе. Боже. Слијепо вјеровати.